

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

CENA PRENUMERATY: Miesięczna z przesyłką pocztową wynosi 3 zł. Dla odbierających pisemko na miejscu w Poczcie Kaste 2 zł. 50 gr. Dziennie 10 groszy. Bonto cenowe w Poczcie Kaste 2 zł. 50 gr. Dziennie 10 groszy. Bonto cenowe w Poczcie Kaste 2 zł. 50 gr. Dziennie 10 groszy.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
Częstochowa, ul. P. Marji 52. Tel. 245. Skrz. poczt. 45.
Redaktor lub jego zastępca przyjmują odpowiedzialność za wyjątkiem dni świątecznych od godz. 10-3 po poł. Rekopiśmów nadesłanych redakcja nie zwraca.

CENY OGŁOSZEN: Za wiersz milimetryowy przez 30 gr. Drobne ogłoszenia nadrukowane 40 gr. za tekst od 10 do 30 gr. W tekście wiersz nadrukowany 25 gr. każdy dalszy wyraz po 15 gr. Najtańsze ogł. drobne 10 gr. Ogłoszenia zamiejscowe i matrymonjalne 50 proc. drożej. Ogłoszenia zagraniczne 100 proc. drożej. W numerach świątecznych i niedzielnich ceny o 25 proc. droższe. Ogłoszenia skłonne, fantazjone, cyfrowe i bilansowa o 50 proc. droższe.

ZNIWA W ROSJI.

Na zachodzie nie brak ekonomistów, utrzymujących, że wprawdzie osławiona pięcioletnia komunistyczna w Rosji w zakresie ciężkiego przemysłu nie udą się, że to kolektywizacja gospodarstwa rolnego, owe „kołchozy” i „sowchozy” na dziesiątkach tysięcy hektarów są całkiem możliwe. Rzeczywistość wszakże zadała kłam teorii, a „fabryk” zbożowe pomimo zastosowania na wielką skalę maszyn i narzędzi, stanowiących ostatnie słowo techniki, produkują bez porównania mniej, aniżeli przedtem, gdyż oprócz sochy, kosy i sierpa nie posługiwano się żadnymi innymi narzędziami.

Już w roku ubiegłym nie było dobrze. Za pomocą środków drakońskich zabrano rolnikom 1.400 milj. pudów (przeszło 230 milj. tonn) zboża, ale skutek był ten, że 75 proc. tego zboża, wobec braku magazynów i elewatorów, zsypano po kilkaset wagonów na gromady pod otwartym niebem, skutkiem czego zboże uległo zupełnemu zepsuciu, zagranicę wywieziono ilości znikome, miasta pozostały bez chleba — do siewu zboża zabrakło, a wieś cierpiała głód, o jakim na zachodzie nikt nie ma pojęcia. Jedną podobno armia czerwoną była dobrze zaopatrzona w żywność.

Obecnie odbywają się drugie żniwa w komunistycznych gospodarstwach rolnych Rosji. Aby uniknąć zeszłorocznej katastrofy zbożowej, władze bolszewickie, nie odstępując od doktryny socjalistycznej, poczyniły pewne posunięcia, które miały na celu zachęcenie ludności do dokonania szybko i dokładnie żniw. Zmniejszono znacznie obowiązkowy kontyngent zboża, należny państwu, zarządzono wysłanie na wieś towarów, poszukiwanych przez włościan, wydano zezwolenie na dokonywanie targów w miastach po cenach rynkowych, zaniechano dalszej kolektywizacji ziemi, a zwłaszcza inwentarza żywego, wreszcie, wobec ostrego głodu na wsi, pozwolono wydać „zaliczki” pod postacią zboża w ilości 15 proc. zboża omlóconego. Zarządzenia te wszakże zawiodły na całej linii. Jak stwierdza urzędowa prasa sowiecka, żniwa wykonano w granicach najwyższej 20 — 23 proc. ilości planowanej, stert postawiono 2 — 3 proc., często 0.5 proc. i mniej, żniwa nawet na południu odbywają się tak opieszale, że skończone będą za 1 i pół mies., o ile nie nastąpi poprawa, co grozi całkowitem wysypianiem ziarna. Ludność przedewszystkiem zabiera „zaliczkowe” zboże, przyczem same zarządy kołchozów szacują cały plon brutto i wydają najpierw zaliczki od całego zbioru, a nie od ilości omlóconej, członkowie zaś kolektywów po otrzymaniu zaliczki tracą całkiem ochotę do dalszych prac dokoła żniw. Tam znów, gdzie zaliczki nie wydano, ludność zaczęła pokrywaniu zabierać zboże w sнопach, krótko mówiąc kraść.

Prasa bolszewicka uderzyła na alarm i jak zwykle szuka winnych. Zawinić zatem miał biurokracizm władz miejscowych, ich lewe i prawe odchylenia od linii wytyczonej, słaba agitacja, dzięki czemu ludność niedostatecznie została poinformowana o zamiarach władz centralnych, a nade wszystko winowajców zaczęto gorliwie poszukiwać wśród spekulantów i „kulaków”, t. j. zamożniejszych włościan i niedobitków indywidualnego wladania ziemią. Pomimo to jednak wszystko nie tylko pozostaje po staremu, ale sytuacja pogarsza się z dniem każdym, a prasa bolszewicka zmuszona jest przyznać, że żniwa odbywają się znacznie gorzej, aniżeli w roku zeszłym, a przestrzeń spżęgnięta jest prawie dwa razy mniejsza, aniżeli

w tym samym czasie przed rokiem.

W rezultacie ostatecznym tegorocznej kampanji zbożowej w Rosji jest pod wielkim znakiem zapytania. Jak słabą nadzieję na pomyślny wynik żniw mają same władze, dowodzi zamieszczenie depeszy z N. Nowogrodu w „Izwiestjach” z dn. 29 lipca, że sześć „kołchozów” oddało państwu aż 11 (wyraźnie: jedenastej) tonn zboża. Okazuje się, że kolektywizację przeprowadzić łatwo, ale do stworzenia „fabryk zboża” ślad jeszcze bardzo daleko. Doktryna, nie licząca się z niczem, pozostała i nadal chimera. Włościanin chwytą, co może, nawet kradnie, bo wie że to tylko jest jego, a na państwo, zabierające plon jego pracy za darmo, liczyć zupełnie nie może. To też wszelkie obietni

ce, wszelka agitacja jest zgoda bezcelowa, ludność bowiem przekonała się niejednokrotnie, że są to tylko słowa bez treści. Mówi się np. o konieczności zaopatrzenia wsi w niezbędne jej towary, a w rzeczywistości wygląda to, jak żarty. W r. 200 z dn. 29 lipca donoszą „Izwiestja”, że włościanom zamiast szkielec do lamp pewna huta proponuje flakony do kwiatów. „Prawda” z tegoż dnia komunikuje, że na wsi brak zupełny mydła, towarów łóciovych, obuwia, pomimo, że artykułów tych ma być w Rosji bardzo dużo, a w Swierdłowskiu zgniło 349 pak gotowego ubrania, które leżało pod otwartym niebem. Towary, przeznaczone dla włościan, wogóle na wieś nie dochodzą.

Trudno się dziwić, że żniwa idą ospale, skoro za swą pracę włościanin otrzymuje taką zapłatę. Na to żadna agitacja nie pomoże, a obietnicom już nikt nie wierzy.

Z. K.

Śmierć małżonki Prezydenta Rzplitej

Wczoraj po południu otrzymaliśmy żalobną wieść, iż o godz. 12.30 w południe zmarła w Spale małżonka Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, s. p. Michalina z Czyżewskich Mościcka.

Wiadomość o śmierci s. p. Prezydentowej Mościckiej otrzymaliśmy wkrótce po zamknięciu numeru; mimo krótkie-

skie łączy się w smutku z okrytym żalobą p. Prezydentem Rzeczypospolitej, którego dotknął nagle, okrutny cios.

W s. p. Michalinie Mościckiej trafił naród nasz jedną z najwybitniejszych obywaterek i działaczek niepodległościowych.

W okresie przedwojennym s. p. Mościcka brała czynny udział w pracach wyzwolenczych, w czasie wojny stała w pierwszych szeregach tych niewiast polskich, które niosły czynną pomoc walczącym na froncie Legionom, w czasach powojennych pracowała na wielu posterunkach społecznych, piastując m. in. mandat radnej miejskiej m. Lwowa.

Po obiorze Meża na stanowisko Głowy Państwa, wycofała się s. p. Michalina Mościcka z zajmowanych dawniej placówek polityczno-społecznych, nie ustając jednak ani na chwilę w działalności narodowej i humanitarnej. Cześć Jej pamięci!

S. p. Prezydentowa Michalina Mościcka z domu Czyżewska urodziła się w roku 1872 w ziemi płockiej. Do szkół uczęszczała w Plocku i po ukończeniu gimnazjum miejscowego, uzyskawszy patent nauczycielski zamierzała poświęcić się temu zawodowi. Życie jednak pokierowało inaczej Jej losami. Jako 20-letnia panna zaślubiła w roku 1892 absolwenta Politechniki Ryskiej Ignacego Mościckiego i wkrótce po ślubie wyjechała razem z Nim zagranicę na wspólną tułaczkę,

do której zmusiły Jej małżonka przesławiania polityczne władz rosyjskich za Jego udział w ruchu niepodległościowym.

W czasie tej przymusowej, 20 lat trwającej tułaczki, najpierw w Londynie, potem we Fryburgu Szwajcarskim, tułaczki, wypełnionej zwłaszcza w pierwszych latach ciężką walką o byt, Pani Mościcka odpowiedziała godnie swemu zadaniu i obowiązkom. Jako gorąca patriotka, oddana całym sercem idei Niepodległości, brała również wraz ze swym małżonkiem żywy udział w ruchu intelektualnym i organizacyjnym emigracji polskiej.

Z chwilą przeniesienia się państwa Mościckich do Lwowa, wzięła Ona z całym zapalem gorący udział w życiu społecznym.

Odegrała wielką rolę w życiu szeregu organizacji i stowarzyszeń o zadaniach obywatelskich i humanitarnych. Działalność Pani Mościckiej na tem polu zjednała Jej w szerokich kołach gorące uznanie, sympatię i popularność, których wyrazem było powołanie Jej w skład Rady miasta Lwowa.

Od chwili wybuchu wojny światowej swe siły i energię poświęcała sprawie Legionów, pracując z zapalem i oddaniem w okresie ich organizowania, a następnie przez cały czas ich istnienia. Entuzjastka idei niepodległościowej, czuła się dumna, że oddała na służbę tej idei nie tylko pracę i trud osobisty, lecz także to, co miała najdroższego: dwóch swoich starszych synów, którzy na pierwszy zew pośpieszyli pod sztandar legjonowy. Piękną karę w życiu i działalności obywatelskiej s. p. Pani Prezydentowej Mościckiej stanowi również Jej udział w pamiętnym okresie obrony Lwowa w roku 1918/19. Jej córka, Helena, była jedną z pierwszych ochotniczek. Ochotniczej Legji Kobiet.

Jako Małżonka Prezydenta Rzeczypospolitej kierowała s. p. Pani Mościcka całym szeregiem doniosłych akcji obywatelskich, wykazując w każdej dziedzinie pracy publicznej niewyczerpany zasób energii, ofiarności, serca i rozumu.

Prof. Piccard wylądował w okolicy Mantui.

Medolan. — Prof. Piccard wylądował pomyślnie o godzinie 17.10 pod Cavallara di Monsambano, odległym o 3 kilometry od Volta Mantovana, na południu od jeziora Garda. Teren jest w tem miejscu lekko pagórkowaty.

Lądowanie odbyło się zupełnie gładko. Balon Piccarda zauważony został około godziny 14. ej na wysokości 3.000 m. nad miejscowością Monte Baldo, przyczem balon miał kierunek na miejscowość De cenzano. Po upływie około dwie i pół godziny zauważono, iż balon wisiał prawie nieruchomo nad tą miejscowością w wysokości około 1.000 mtr.

O godz. 16.40 skierował się balon na Mantue. Z ziemi obserwatorzy mieli wrażenie, że prof. Piccard szuka miejsca od-

s. p. Pani Prezydentowa Michalina Mościcka. Dnia 18 b. m. zmarła w Spale po długiej chorobie na raka małżonka Pana Prezydenta Rzeczypospolitej s. p. Michalina z Czyżewskich Mościcka. Niestrudzona działaczka niepodległościowa, a następnie gorliwa organizatorka społeczna, całe swe życie poświęciła pracy obywatelskiej. Fodaliśmy ostatnią fotografię s. p. Michaliny Mościckiej.

go czasu od chwili zgonu, wiadomość ta rozeszła się już po mieście, wywołując wszelkie głębokie wrażenie i budząc najszczerze współczucie dla tak ciężko doświadczonego przez Opatrzność — najwyższego Dostojnika Rzeczypospolitej.

Prezydentowa Mościcka zmarła opatrzona Św. Sakramentami. Pogrzeb odbędzie się w Warszawie.

Przy zgonie Prezydentowej obecny był p. Prezydent Rzplitej, który przebywał w Spale.

Pogrzeb odbędzie się w sobotę o godzinie 10-iej rano. Zwłoki zostały przewiezione do Warszawy i przez dzień dzisiejszy będą wystawione w jednej z głównych sal zamkowych.

Wiadomość o zgonie s. p. Michaliny Mościckiej wywołała w całej Polsce uczucie najgłębszego żalu. Spole. Północne opu-

Sztandary legionowe w Gdyni.

Po uroczystościach nad brzegiem polskiego morza uczestnicy Zjazdu legionistów przeszli pochodem przez ulice miasta. Na czele pochodu niesiono historyczne sztandary legionowe oraz chorągwie Związku Legionistów i Legionu Młodych.

Ze swiata.

(X) Kino wrogiem alkoholizmu. Jak twierdzi szef policji sledczej w Paryżu, p. Xavier Guichard, pijaństwo w stolicy i na przedmieściach zmniejszyło się znacząco...

(X) Szkoła z jednym tylko uczniem. Na wodach dalekiej Norwegii, na wyspce Gröde, wśród fiordów północnych znajduje się szkoła...

(X) Doniesienie odkrycia archeologicznego w Watykanie. W wyniku prac, prowadzonych pod kierownictwem inżyniera Mommo...

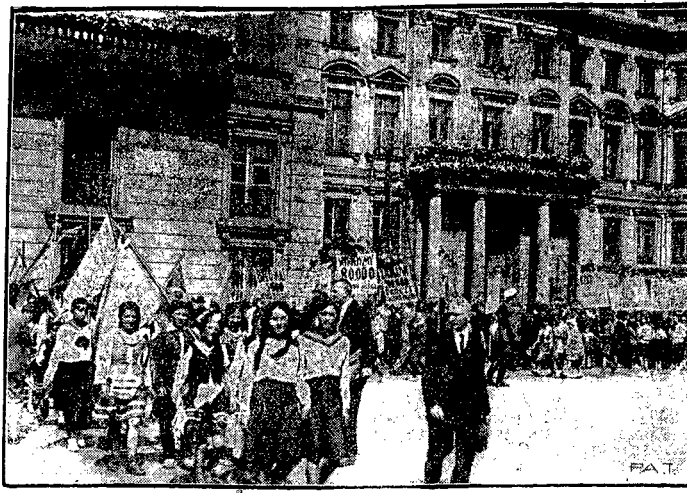
Na głębokości 145 metrów odkopano ulicę, wyłożoną brukiem bazaltowym, który zachował się całkowicie.

Dzięki temu odkryciu po raz pierwszy umożliwiono będzie bliższe określenie miejsca grobu św. Piotra.

(X) Artystka, podróżująca jako przesyłka za zaliczeniem. Pewną tancerkę włoską, która odbyła tournée artystyczne po Egipcie...

Gdy się jednak zwróciła ze swej sytuacji dyrektorowi towarzystwa okrętowego, współuczucy niedoli artystyki dyrektor zgodził się przesać ją wraz z jej bagażem...

Gdy okręt przybył do Konstancy, dyrektor music-hallu otrzymał zawiadomienie...

Zakończenie kolonii letnich.

leş to zdrowia i wesołości zyskują corocznie dzieci warszawskie dzięki kolonijom i półkolonijom letnim! Wczoraj wielotysięczne ruszenie przyszyło pod gmach ratusza...

nie, z którego dowiedział się ze zdziwieniem, że pod jego adresem nadeszło aż 16 przesyłek:

„Zawartość: Tancerka bez opakowania; bagaże: skrzynia i kosze; waga: tancerka 51 kg., bagaże 198 kg.”

Choć suma zaliczenia była dość znaczna, dyrektor music-hallu zmuszony był wykupić niezwłocznie artystkę i jej rzeczy.

(X) W oczekiwaniu wykonania wyroku śmierci. W Litomierzyczach, w Czechosłowacji, trzech morderców skazanych na śmierć czeka już od roku na wykonanie wyroku...

Wyroku wykonać nie można, ponieważ, jak się okazuje, Czechosłowacja nie posiada obecnie kated. Także podania o ulaskawienie nie są jeszcze zatwierdzone...

(X) Bełszyk czy marchewka. Niedawno pewien szybkobiegacz węgierski przebiegł — jak donosi „Neue Freie Presse” — w ciągu trzech dni przestrzeń dzielącą Budapeszt od Wiednia...

ganiu się mięsa. Żywi się, mianowicie, włącznie marchewką, groszkiem, szpinakiem, pomidorami i innymi jarzynami...

Oświadczenie to przeczytał pewien rzekłnik wiedeński. Oburzył go ogromnie twierdzenia jarosza. „Jako — zawołał — więc marna marchewka i szpinak dodaje sił sportomanom? Węc ja, który obejść się nie mogę bez bełszyków...

I słowa dotrzymał. Puścił się truchtem z Wiednia do Budapesztu, a choć podczas tego biegu korpulentny biegacz stracił 10 kilogramów na wadze...

Zwycięstwo to mięsożernego sportowca wywołało znów na łamach prasy walkę zaciętą pomiędzy jaroszami i ich przeciwnikami.

(X) Skok psa ze spadochronem. W St. Catherine, w Kanadzie, odbywał się niedawno święto sportowe policji tamtejszej.

Między innymi jeden z policjantów tamtejszych wzbił się w powietrze na samolocie w towarzystwie swego psa policyjnego. Gdy samolot znajdował się na wysokości 2,000 m, lotnik rozkazał swemu psu wyskoczyć z samolotu...

Wkrótce potem i lotnik wyskoczył z samolotem również w spadochron.

I pan i pies jego szczęśliwie wylądowali niedaleko lotniska ku wielkiej uciecieszłumiu widzów, a pies, który wylądował pierwszy, powitał swego pana szczekaniem radosnym.

CO USŁYSZYMY DZIŚ PRZEZ RADJO?

WARSAWA, 20 SIERPNIĄ. Warszawa — fala 1411,8 m. moc 120 kw. 11:58 Sygnał czasu, hejnał. 12:10 Przegł. Prasy. 12:20 Muzyka gramof. 12:40 Kom. meteor. 12:45 Muzyka gramof. 13:35 Muzyka gram. 15:00 Kom. gosp. 15:10 Muzyka gram. 15:30 Wiad. wojskowe i strzeleckie...

KATOWICE — fala 408,7 m. moc 12 kw. 11:58 Sygnał czasu, hejnał. 12:10 Przegł. Prasy. 12:40 Kom. meteor. 12:45 Muzyka gramof. 13:35 Muzyka gramof. 14:00 Kom. gosp. 15:10 Intermez. muz. 15:30 — 16:05 Tr. z Warsz. 16:05 Intermez. muz. 16:20 Skrzynka poczt. dla dzieci...

NA SEZON SZKOLNY

NAJWIEKSZY WYBÓR

Materiałów Piśmiennych i Pomocy Szkolnych

PRZYGOTOWAŁ

Sklep „Gońca Czesłochowskiego”

11-ga Aleja № 26, tel. 50.

Zeszyty szkolne, bruliony, bloki, rysunkowe, teзки, piórniki, dzienniczki uczniowskie, stalówki, pióra, obiadki, ołówki, atramenty, kredki, cyrkle, ekieyki, trójkąty, farby, gu-my, guma srańska, kalamarze, scyzoryki, papiery, rysownice, ralszyny, temperaczki, tusze, węgielki, wycinanki i t. p.

Ceny niskie.

Obsługa szybka i uprzejma.

70. NA NAJWYSZSZYM WZGORZU

Przekład autorzowany z angielskiego.

— Zaczekajno — rzekł Harry. — Chciałem z tobą załatwić jeszcze jedną rzecz. — Wyjął kopertę z portfela, leżącego obok łóżka i wręczył ją majorni. Wewnątrz mieścił się czek na sześćset funtów. — Postanowiłem, że zwrócę ci mój dług — rzekł. — Ten tylko, bo innych nie zdołam spłacić.

— Czy naprawdę możesz się obejść bez tych pieniędzy? — zapytał Godfrey. — Ja ich nie potrzebuję i naprawdę nie masz się co spieszyć.

Walters uśmiechnął się.

— Ulokowałem swoje oszczędności, — nawiąsem mówiąc, większa ich część należała do ciebie — w różnych przedsiębiorstwach wojennych. To, co ci teraz zwracam, to prawie wszystko moje dotychczasowe dochody. Obecna wartość moich akcji wynosi około trzech tysięcy funtów.

— W takim razie pozostaje mi tylko zabrać czek i pominąć cię — odparł Godfrey. Pożegnał jeszcze raz przyjaciela i odszedł.

Walters już go nie zobaczył. W trzy tygodnie później Eryk Godfrey zginął...

na froncie, niosąc jednego ze swych rannych żołnierzy w miejsce bezpieczne od bombardowania. Umarł, tak jak żył, jako przyjaciel wierny i nieustraszone. Niech to będzie jego epitafium i niech reszta ulegnie zapomnieniu.

W sześć dni po wyjeździe Godfrey'a na front, u Waltersa zjawil się inny gość. U nóg łóżka stanął wysoki, nieznamy brunet i wlepił w twarz rannego przenikliwe spojrzenie.

— Kto pan jest? — zapytał kanadyjskim akcentem Walters. — Nie przypominam sobie, żebym pana kiedyś znał. — Bośmy się nigdy nie spotkali — odparł nieznamy, śmiejąc się sucho. — Nie dlatego jednak, żebym ja tego nie pragnął. O, nie.

Waltersowi serce zabiło jak młotem. Zrozumiał, że los jego już się rozstrzygnął i że za chwilę dowie się, w jaki sposób. A był jeszcze osłabiony od rannego przenikliwe spojrzenie. — Nim panu powiem, kim jestem, muszę pana uspokoić, że nie przychodzi ze złą wieścią. Przeciwnie. Widzę, że pan jest jeszcze bardzo słaby.

Na Waltersa przyszła ta sama nerwowa niemota, co wtedy, w godzinie ogłoszenia wyroku. Z zaciśniętego gardła nie mogło się wydobyć ani jedno słowo, a z twarzy uciekała wszystka krew. Opadł bezsilnie na poduszki. Ludzkie, najbardziej nieustraszeni w cy-

nie, nie zawsze bywają największymi stoikami w obliczu nieuniknionego losu.

Gość usiadł obok łóżka. Mówił cicho, tak, że go nie usłyszał nikt oprócz Harry'ego.

— Nie ma się pan czego obawiać — rzekł łagodnie. — Przysłano mnie tutaj z ministerium spraw wewnętrznych, żebym się upewnił co do tożsamości pana i wręczył panu to pismo.

Z temi słowy podał rannemu zaklejoną kopertę.

Walters rozerwał ją i wyjął złożony arkusz. — „Polecono mi zawiadomić Pana, że Najjaśniejszy Pan zgodził się młócić w zamienić panu karę dożywotniego ciężkiego więzienia na trzy lata ciężkiego więzienia, licząc od dnia ogłoszenia wyroku. To znaczy, że pan ja już odbył i znajduje się obecnie na wolności. Tę łaskę zawdzięcza pan częściowo świeżym materiałom dowodowym, które przedłożono doradcom Najjaśniejszego Pana, a częściowo zasługom, jakie pan położył w obecnej wojnie.”

Walters schował list pod poduszkę. Nie uzyskał zupełnego ulaskawienia, jakiego potajemnie się spodziewał. Nie pozbył się stygmatu winy. Ale był wolny i to było najistotniejsze. Nie będzie się już odłąd lekął niczego, a i matka zazna wreszcie spokoju. Jakaż będzie

jeń radość, gdy się dowi!e

Postanowił, że wróci do Kanady pod nazwiskiem, które odkrył chwala, a o tamtem szafionbem zapomni.

Uśmiechnął się na myśl, że oficjalnie uważają go jeszcze za przebywającego w Princeton.

Gość, siedzący koło łóżka przerwał tok jego myśli.

— Przebiegły szatanie — szepnął — jak pan tego dokonał?

— Może panu kiedy opowiem — odparł z uśmiechem Harry, którego twarz przybrała tymczasem normalne zabarwienie. — Ale kto pan jest?

— Inspektor Jackson z naczelnej komendy policji — padła odpowiedź.

Nastąpiło długie milczenie, poczem Harry zapytał:

— Jak pan się domyślił, że ja byłem w Cotsham tego dnia, kiedy Godfrey wziął do swego auta przypadkiem spokanego komiwojażera?

Inspektor wyciągnął rękę. — Pobit mnie pan, ale jestem sportmanem.

Walters ujął podaną dłoń i rzekł z uśmiechem:

— Przez pana przeżyłem więcej złych godzin, niż większość przeżywa przez całe życie, ale miałem szczęście i przyjaciół.

KONIEC.

Reklama jest dźwignią przemysłu i handlu, kto chce więc pozyskać jak nalllzelejszą klientelę, niech się ogłasza w „Gońcu Czesłochowskim”, najpoczytniejszym miejscowym organie prasy. — Największy nakład! — Najtańsze pismo! — Największy format! — Dział drobnych ogłoszeń poczynając od 1 zł. 50 groszy. — Ceny prawniczej i ogłoszeń na 10-ej rata.

Każda nowa podwyżka taryfy obowiązuje wszystkie już przyjęte ogłoszenia od dnia zmiany cen bez uprzedniego zawiadomienia. — Na zasadzie uchwał Zjazdu Związku Prasy Prowincjonalnej wszystkie komunikaty instytucji prywatnych i społecznych, podlegają opłacie. — Do numerów świątecznych i niedzielnych podane w interesie klienteli, aby wszelkie ogłoszenia i komunikaty były nadawane w przeddzień do godziny 10-ej rano.

omytki w ogłoszeniach nie uważają za zadania zwrotu gotówki i nie obowiązują Administrację do bezpłatnego powtórzenia ogłoszenia, o ile treść i sens nie zostały wypacone. — Za terminowe zamieszczenie ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Zamieszczenie miejsca bywa uwzględniane o tyle, o ile zezwala na to względy techniczne. Nie przyjmuje się odpowiedzialności za omyłki powstałe przez nadanie tekstu telef.

Redaktor i Wydawca F. D. WILKOS ZEWSKI.

Odbito na maszynie rotacyjnej we własnych zakładach drukarskich „Gońca Czesłochowskiego”.